

POKROK PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
 a místní vydání
 v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapid, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Podpisné:
 Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějte se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané ožemě úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo a dopisem uveřejněno.

Pan prezident Wilson a král Jiří anglický měli by si projevit vzájemné sympatie — p. Wilson má "na krku" Mexiko a král Jiří Irsko a těžko říci, který jest na tom lépe nebo hůře.

Můžeme-li souditi podle toho telefonu gen. Villy do hlavního stanu federálů v Torreonu, že v ten a v ten čas tam bude na večer, jest Villa dobrým humoristou, třeba že byl analfabetem.

Minulý pondělík byl prvním výročím strašného tornáda v O-maze, po němž všechny stopy zmizely a zůstal jenom jeden neviditelný pomník — pomník lidskosti, v její vznešené velebnosti, sklánějící se k trpícím a nešťastným.

Dluhy světa obnášejí skoro třiadvacet miliard dolarů a nyní bychom rádi věděli, kde by se vzaly peníze, kdyby věřiteli všichni najednou uhořeli na zaplacení.

Pan Gifford Pinchot, dřívější hlava lesní správy, vzávil na citlivých vězákůh takové progressivisty, jako jsou senátoři Cummins, Borah, Bristow a La Follette a bývalý guvernér Hadley, a každého z nich shledal lehkým, velmi lehkým, a skoro by se nám zdálo, že z toho tažení k "Armageddonu a boje pro Pána", zbyli jenom tři praví progressivisti — p. Roosevelt, p. Johnson z Californie a p. Gifford Pinchot.

ZENSKÉ VOLEBNÍ PRAVO V SENÁTĚ.

Ve čtvrtek hlasováno bylo v senátě Spojených Států o resoluci, aby jednotlivým státům předloženo byl k odhlasování dodatek k federální ústavě v zájmu udělení volebního práva ženám. Pro resoluci odevzdány byly třicet čtyři hlasů, proti třicet pět. Poněvadž bylo třeba k její přijetí dvou třetin hlasů, neprohrály ženy jenom "o oko", jak se říká ve hře karet, ale zároveň doznati dlužno, že propaganda jejich jest na postupu — i v takovém významném tělese, jako jest senát Spojených Států. A mimo to, proti resoluci hlasovali někteří senátoři, kteří v zásadě jsou pro ženské volební právo, k čemuž měli se svého stanoviska vážný důvod.

Proti resoluci byli smahem senátoři z Jihu, poněvadž navrhovaným doplněním ústavy dostalo by se volebního práva černoškám a byli proti ní i takoví pokrokoví republikáni, jako jest senátor Borah z Idaho. Těm pravil, že pokud nebude odvolán patnáctý dodatek k ústavě, není nejmenší naděje, že v kongresu byla by získána nutná dvou třetinová většina pro doplnění ústavy, které by znamenalo udělení hlasovacího práva černoškám na Jihu. Borah upřimě prohlásil, že udělení hlasovacího práva černoškám bylo chybou a že jedině takové chyby jest prozatím dosti. Myslíme, že se senátorem Borahem souhlasí velká většina amerického lidu, třeba že mnozí, zvláště političtí na severu, křivě usuzují s černošky ve vol-

bách, nechají si ten souhlas opatřit pro sebe. Je pravděpodobno, že sufražetky obnoví své úsilí o prosazení dotčené resoluce v kongresu později, až získají tam více svých stoupenců, avšak podle našeho mínění učiní lépe, když všecky energii soustředí na "dohovření" jednotlivých států. Sotva některý kongres bude mít tolik mravní srdučnosti, aby podnikl kroky na zrušení patnáctého dodatku k ústavě a pokud tento dodatek bude v platnosti, kongresníci a senátoři z Jihu se získati nedají, a nikdo se jim nemůže diviti. Bez nich pak nelze docíliti dvou třetinové většiny v kongresu pro předložení dodatku k odhlasování jednotlivým státům.

REDAKTORSKÁ POVINNOST A ZODPOVĚDNOST.

Když Calmette, redaktor pařížského "Figara", vezen byl do nemocnice smrtelně zraněn, neustále prý opakoval, "konal jsem svoji povinnost, konal jsem svoji povinnost," a p. Caillauxová, manželka ministra financí, jeho vrazednice, patheticky volala, "poněvadž není spravedlnosti v této zemi, vzala jsem spravedlnost do svých vlastních rukou."

Konal-li redaktor Calmette svoji povinnost, totiž povinnost vůči veřejnosti, národu a vlasti, tu opravdu jest mučedníkem svého povolání. O událostech, které předcházejí krvavou aféru, nebylo zde však mnoho známo, neboť anglo-americký tisk nevěnuje velkou pozornost vnitřním politickým poměrům v evropských zemích, a jest tedy těžko říci, zdali redaktor Calmette konal svoji povinnost, nebo zdali p. Caillauxová jej zabila, poněvadž nemohla se dovolati spravedlnosti. Jisto pouze jest, že Figaro po dlouhý čas ministra financí pronásledoval, a do jaké míry útoky byly oprávněny, objevil se snad vyšetřováním, které bylo zavedeno. Jaký osud stihne p. Caillauxovou, nedovíme si předpovídati, nieměně jsme skoro jisti, že ve Spojených Státech byla by osvobozena — neboť nenašla by se porota, která by takovou neobyčejně sličnou, okouzlující ženu odsoudila, a všecko by se to svedlo na "nepřesný zákon." V Chicagu v posledních osmi měsících souzeno bylo třináct žen pro vraždy mužů, a osvobozeny všechny.

O Francouzích se říká, že jsou gallantní, ale podle všeho jsou daleko za Američany. V úvodním článku napsal totiž redaktor jednoho pařížského žurnálu druhý den po střelbě: "Je nfm divno, že zaměstnanci "Figara" na místě jí (p. Caillauxovou) neskolili. Já mám více úcty pro každou běhnu z ulice, nežli pro ni, v její hedvábní." Pochybujeme, že v celé Americe našel by se redaktor, jenž napsal by něco podobného o takové sličné, okouzlující, inteligentní, vzdělané ženě, neboť zde často z vrazednic udělané byly docela hrdinky.

Zároveň však, byl-li francouzský finanční ministr pronásledován nevinně a dělo-li se to takovým způsobem, aby nemohl se dovolati ochrany zákona, třeba zaslouží si p. Caillauxová trochu sympatiie, i když na jejích rukou lpí lidská krev. Vzpomínáme-li, si, přichází nám na mysl více případů v této zemi, kdy redaktora listu stihl tentýž osud jako Calmetta, a někteří z nich si toho plně zasloužili, koležto jiní byli mučedníci svého povolání. Jisto jest, že redaktor má povinnosti a zodpovědnosti, má je vůči veřejnosti, ale rovněž je má vůči svým spoluobčanům jako jednotlivcům a jejich rodinám, má je i vůči těm, s nimiž, třeba k vůli těm nejdůležitějším zájmům a veřejnému blahu, dostane se do sporu. A celkem, jest to málokdy, že nutno jest někomu pronásledovati, aby se posloužilo veřejnému dobru.

ZRÁDCOVSKÁ AFÉRA V ČERNÁCH.

Jest to jenom přirozeno, že všechny české časopisy "na obou stranách oceánů" přitáhají obšírné zprávy, uvažují a moralisují o tom, co se událo v Čechách v minulých dnech. Zde jsme tentokrát

ve velké výboje, neboť můžeme volati plně mravního rozhořčení — "podívejte se na ně, nám chtěli by tu dávat do pořádku naše hospodářství, a jak to u nich vypadá, kdyby raději metli před vlastním prahem!" A lidé mělkého rozumu český národ ve svém středu chová zrádce, nestojí tam všecko za nic a zde jest všecko pěkně a bezvadně. Možná, kdybychom zde měli nějaký tribunál na souzení zrády a zrádce, že by také nezhálel, neboť kolikrát jenom v politice krajan zaprodal se za peníze proti krajani, kolik bylo "našich" politických světěl, jež zbohatla z "boodu" a "graftu," a když zbohatla, ještě se lidé před nimi plazili, a třeba jsou zde časopisy, které mají své čtenáře šlepy na prodej, ať monopolu neb politickým korupcionistům — než "stoj noho," nyní není na takové věci čas, nyní jest na řadě nařikání a lomení rukama nad českým národem ve vlasti, kde podle vzájemných inkriminací a rekriminací novin z různých táborů, neždají se býti ani tolik spravedlivých, jako bylo v Sodomě, nežli na ni Jehova poslal oheň a síru.

Z tohoto úvodu at nikdo však nesoudí, jako bychom brali na lehkou váhu odhalení, jež v děle národně sociální strany ukázalo ve světle zrádce a policejního špiela. Ona kontinentální armáda měla také své zrádce, měla svého Benedikta Arnolda neblabé paměti, avšak kontinentální armáda zvířila, poněvadž jádro bylo zdravé, poněvadž ty ojedinelé zjevy nepodkopaly vzájemnou důvěru a nepřinesly demoralisaci do setnin, praporů a pluků. Co však přítomní v českém národě se odehrává, musí mít nevyhnutelně demoralisující účinek na celek, vzájemná důvěra musí býti nevyhnutelně otřesena, neboť lid neví, komu věřit, kde hledati vlastene a kde zrádce — když přece všichni mají plná ústa zvučných hesel a všichni tvrdí, že jenom blaho národa na srdci mají.

Jme z vlasti již mnoho roků pryč a nevěnovali jsme poměrům v Čechách takovou pozornost, jež by nás opravňovala k pronesení kritiky přítomných politických stran v českém národě, ale myslíme, že pro přičinu dnešních neblabých zjevů netřeba jíti daleko. — Je to Vídeň. Pokud český národ byl v naprosté opoziici, pokud opíral jiti na říšskou radu, pokud nikdo neměl naděje, že se stane ministrem, dvorním nebo tajným radou, nebo že dostane nějaký řád, byla česká politika poctivou. Když se časy změnily, když docílilo aspoň zdánlivě politických úspěchů, nastala zkouška ohněm, a v té zkoušce česká politika neobstála a nehorší jest, že neobstál v ní ani charakter sám.

Dnes jisté voláno bude po celých Čechách po ozdravném poměru, ale kdo je má prověsti, když ty nejsilnější strany v národě jsou zdiskreditovány, když se vzájemně obviňují z úplatnosti a zaprodání své vlády? Snad vznikne nová strana a nepochybně, pokud bude stranou menšiny, bude její štít čistý, avšak oddolá svoudim Vídeň, až se tam dostane? Jest politické tělo národa tak zachováno ve svém jádru, aby vymýtilo všechny živly choroboplodné a zůstalo nadále zdravým a svěžím? Kdo může zodpověděti tyto otázky — prozatím odpovídá se na ně v Čechách pohybem vzájemným obviňováním a obavyými novinářskými polemikami.

ZÁKON ODPUŠTĚNÍ.

V těchto dnech rozestl Spojený tisk zajímavou zprávu z Los Angeles, Cal. Týkala se Ralpha Farris, mladistvého bandity z hakerského, jenž má býti obžeh pro zavraždění Horace Montague, a železničního úředníka a zpráva zajímavá byla z toho důvodu, že jediný z těch, kdož u guverněra úrodovali, aby zachránil Farris před potupnou smrtí na popravišti, byla vdova po zavražděném muži, p. Edna Montagueová. Zaslala telegram guverněru Johnsonovi, v kterém žádá jej o milost pro Farris, což by znamenalo v

tomto případě žalár na místě ortele smrti, a praví, že věří v zákon odpuštění a nikoli v zákon odplaty.

Svého času v jiném listě jsme psali, jak vdova po guverněru Steunenbergovi z Idaho navštívila jeho bratra, Harry Orchard, v trestnici, a poněvadž přesvědčena byla, že skutečně svých zločinů litoval, odpustila mu. V Chicagu před několika měsíci advokát Alling, jenž jako veřejný žalobce konal pouze svoji povinnost, stěfen byl a též zraněn mužem, kterého usvědčil z vážného porušení zákona. Ačkoli trpěl hroznou bolestí, ježto stěfa revolverová zasáhla jej do oka, poslal svého bratra k rodině útočníka, — bylo to zrovna na stědý večer — s nařazením, aby, pokud to možno bylo za takových okolností, přinesl vánoční radost do smutné domácnosti, a zvláště pro děti dárků nakoupil.

Dylo by bláhovým tvrditi, že takového sentimentu, jako v případech vyjmenovaných, schopna jest většina lidí, že většina lidí věří v zákon odpuštění. Zároveň však, ten člověk, který věřil jedině v zákon odplaty, jest dávný, dávný člověk — člověk, který žil před staletími, kdy se celé rody vyhlašovali, kdy krevní msta jako jiné dědictví přejímali synu po otci a vnuk po dědovi, a konečně člověk takový žije dosud, žije v Albánii, na Sicílii a třeba i v Modrém pohoří v Americe, avšak jest to nový člověk, jenž věří v zákon odpuštění, a kdyby kultura a civilizace nevytvářovaly takového nového člověka, bylo by to všecko přetvářka a klam. A možná, že až takový nový člověk bude tvořiti většinu lidstva, nebude ani třeba prováděti zákon odplaty, jako nyní, a bude méně zločinnosti, neboť takový nový člověk bude zároveň věřiti ve společenskou spravedlnost a tím odložena bude prvopříčina zločinnosti. Konečně, ono to není tak dávnou, kdy žaláře staveny jedině proto, aby v nich byl člověk trestán, a dnes již se hodně podniká, aby nikoli ubily, nýbrž probudily v člověku lepší stránku, a to jest jistěna nové éry ve stycích mezi lidmi a chápání zodpovědnosti celku za jednotlivce.

Onedlou v Illinois stětel se také zákon odpuštění se zákonem odplaty, a prvovýtr triumfoval. V r. 1908 poslán byl na třicet roků do trestnice muž, jenž zneužil dívky, dítěte ještě, s jejím souhlasem sice, ale též v ošech zákona nebyl a nemohl býti zákonitým souhlasem. Výsledkem onoho nesporně hrozného činu bylo dítě, hošik, který žítí nyní tři roky, a mezi matkou a otcem, trestancem, zachovával se po celý ten čas vzájemná láska. Před několika týdny mladá matka, se souhlasem příbuzných, obrátila se na guverněra s prosbou, aby udělil milost trestanci, tak aby se mohl vzít a aby hošik dostal otec a jméno. Případu tohoto povznikla si veřejnost a rozvínila se debata "pro" a "contra," avšak bylo jenom málo hlasů. Jež volaly "akřizuj." Mezi těmi, kdož byli proto, aby trestanec si vysloužil trest, k němuž byl odsouzen, byla také p. Ella Flaig Youngová, vřehní řiditelka obecných škol v Chicagu, která nedávno jedním ze svých odpuštěných nazvána byla "intelektuální strojem bez vědomí a lidských sympatií."

Guvernér Dunne omilostnil trestanec a zároveň vydal došití prohlášení, kde ku konei pravil: "Odepřiti tento appel od nich, jejich příbuzných a přátel, a držeti tohoto muže dle ve vězení, znamenalo by, že tato žena byla by nucena děle ještě nositi na svých prsou rubu písmenu a vystavilo toto dítě, nyní 3-leté, v jeho probuzení se vědomí, výslovně jeho druhý v dětských hrách, a zaměřilo by tomuto muži a ženě na praviti vinnu z minulosti žití etnastného života ve svazku manželství." Přísahé spravování se literou zákona a držení tohoto muže v trestnici dalších dvacet roků, na místě aby spravedlivě společností lidskou a trestní zákon, de mého mínění, podrobilo by společností lidskou a její zákony právem zaslouženému odsouzení (chybovatí jest říšské, odpovídati hošiké." O

milostňovači moc vložena byla na guverněra státu, aby jí mohlo býti upotřebeno zrovna pro takové případy, a v mém úsudku, promluvití dalšího trestu tomuto muži, následují diktáty lidskosti, učení křesťanství a používání moudře a spravedlivé právocei udělené mně zákonem zemským."

Myslíme, že guvernér Dunne zaujal správné stanovisko a že jeho rozumování jest zdravým a logickým — čím dále a výše se povzne novověká civilizace od toho starého barbarického zákona, "oko za oko, zub za zub," tím lépe bude pro člověčenstvo.

PLEMENNÉ NÁSLEDKY PŘÍSTĚHOVALECTVÍ.

III.

V první naší stati o článcích prof. Rosse jsme řekli, že jest upřímným, až do brutálnosti upřímným, napsal zrovna to, co měl na srdci a jisté věděl předem, že píše do vosho hruška. Jeho kritika jest příkrá a v mnohých ohledech nespravedlivá, avšak myslíme, že Američané měli mnohem větší a vážnější přičinu k rozčlenění se a protestování, než na příklad my Češi, které prof. Ross nikde nejmene, a píše-li se v americkém tisku o "Slavs," devadesátdevět procent čtenářů, i těch vzdělaných, nevztahují to na Čechy, třeba že Čechové jsou zrovna tak čteny slovanského kmene, jako Rusové, Slováci a Jihoslované, kteří hromadně bývají označováni tím názvem "Slavs." To jest věc prostá skutečnosti. A jdeme-li dále, není to prokázáným faktem, že celý způsob života českého lidu jest bližší způsobu života Západoevropanů, nežli na příklad Jihoslovánů, zvláště z Dalmacie a balkánských států, z té jednoduché příčiny, že Čechové jsou na té nejzápadnější ostražně Slovanstva a západoevropská kultura dříve a více na ně působila, nežli na Slovanů východní. Proti tomu se zdá protestovati, ale v nitru svém každý vzdělaný člověk si to dozná.

Řekli jsme však, že Američané měli vlastně více příčiny k rozčlenění se a protestování, nežli Čechové, a to nepochybně překvapí. Nuže, vyřkl prof. Ross také zřejmější odsouzení o Slovanech, jako o Američanech, když v závěrku článku v únorového čísle "Century" napsal: "Národ může uvažovati, 'Proč se obtěžovati s vychováváním dětí? Necht zahynou nenarozené v matece času. Přistěhovalci udrželi lidnatost? Lid, který nemá více úcty pro své předky a více pýchy rancové, nežli tato, zasluhuje vyhnouti, které jisté jej očekává."

To jest zajisté hodně silné. Co se týče přistěhovalectva, možná, kdybychom my Čechové byli založili nějakou zemi a vybudovali si vysokou kulturu, nebo se domnívali, že jsme na veliké výši kulturní, možná, že vůči přistěhovalcům na nižším stupni vzdělanosti, jako nesporně jsou ti z jižní a východní Evropy, byli bychom příkřejší, nežli jest přítomně anglosaský živel. Na příklad v Čechách Němci jsou hned z dob Přemyslovenův a nikdo neupře, že Čechové mnoho přejali z jejich vzdělanosti, a to nejenom v těch starých dobách, ale ještě v dobách našeho národního obrození z počátku minulého století, a často se jim dá na vědomí, že jsou vlastně vetřelci a přivandrovalci, a zhožní český lid ve známé písní zpívá, "Svatý Václave, vojvodo české země, vyžeň Němce, cizozemce!" Na takové věci mělo by se vždy pohlížeti s objektivního stanoviska, a doznáváme-li všichni právo Spoj. Států regulovati přistěhovalectví z Asie, proč neměli bychom je doznati, když se jedná o regulování přistěhovalectví z Ruska a východní a jižní Evropy, což má býti docela otou skouškou znalosti čtení.

Byla-li kritika prof. Rosse o Slovanech nespravedlivou, stejně nespravedlivé byla jeho prančřováni, jako by házel všechny přistěhovalce do jednoho pytle, a někteří z těch protestujících čtení na nás doleci, jako by článk prof. Rosse vůbec nečetli. Inak nebyli by mohli přehlédnouti toho, co uveřejnil jme v naší první stati: "Z nezpůsobilé přicházejí osoby tak pěkné a užitečné, jako kterékoli,

jež kdy chodily po americké půdě. Každá nepřiznivá charakteristika přistěhovalceckého proudu míní tudíž jenom, že typ jest poměrně častým, nikoli že jest všeobecným." Jest dobře, že byl prof. Ross upozorněn, že všimají si jeho článků v "Century" ti, o nichž píše a že nehodlají mlčeti, ale nemůžeme schvalovati způsob, jakým svolávána byla protestní schůze v Chicagu. Žádný z tamních demníků, které volaly národ do zbraně, nezval si práci, aby podal v překladě čtenářům články prof. Rosse, a únorového čísla "Century," který nejvíce toho rozhořčení vzbudil, nebo aspoň přehled tétož, aby ta široká veřejnost věděla, o se jedná, — a přece nikdo neřekne, že v každé české nebo skoro každé české rodině v Chicagu čten jest měsíčník "Century" — my naopak jsme přesvědčeni, že ti čtenáři sotva dali by se čitati na tuety — a jenom tu a tam věta vytržena a lid popouzen a drážděn. A ještě méně se nám zamlouvají ty nápady, aby snad učiněny byly kroky na vypuzení prof. Rosse z wisconsinské university. Ony by třeba neměly žádného výsledku, ale něco podobného nutno v zásadě potírati. To jest způsob klerikálního boje v Čechách a každý se pamatuje, jak se český národ bouřil, když se jednalo o vypuzení prof. Masaryka z pražské university.

Prof. Ross napsal články o o tázce přistěhovalcecké se svého hlediska, on mohl býti a v mnohých ohledech byl nanejvýše nespravedlivým, avšak snad mezi těmi přáteli přistěhovalců neb mezi přistěhovalci samotnými, našel by se někdo, kdo by mu dovedl odpovědi, buť v "Century" neb jiném významném americkém měsíčním sborníku. To by byl ten pravý způsob odvety, nikoli dráždění a poučení lidu, aniž by se mu náležít vysvětlilo, o se jedná, a svoláváná indignačních schůzí. A vídíme-li, že tu "napadenou národni čest" hájí také politikáři — skoro chtělo by se nám páti satyru, hodně zřiravou satyru.

ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘICETI LĚTY.

V New Yorku oslaveno zakonpení nové sňe právodem, po němž následoval program. Slavnostní řeč proslvil p. Jos. Buřata, redaktor "Dělníka Amerického," p. L. J. Palda ze Cedar Rapida poslal vřelý přpis, tenorové sólo přednesl p. Raindl, pěvecký sbor zapěl, p. Matzingerová promluvila za české ženy a celkem slavnost dobře se vydařila. Snad k tomu přispělo, že sládeci Šafařík a Českoský darovali sto soňkůk ležáku a čeští pekaři vánočku přes sáh dlouhou, jež vážila 96 liber.

BRATŘI GERINGER A ZDRŮBEK V CHICAGU BYLI NA STÍŽNOST JEDNOHO Z ŘÁDU K PATRONÁTU ČESKÉ ŠKOLY NÁLEŽEJÍCÍCH DANI OD ŘÁDU, K NĚMUŽ PATŘILI V OBLAZOBU, PRO ZNÁMÉ PŘEMĚŠTĚNÉ POKROKOVÉ SPRÁVY ŠKOLNÍ A TÍM NEPŘÍČNĚ ŘÁDU. ŘÁD JEJICH PŘI ZAPOČETÍ ŘÍZENÍ NEŘEŠEL SE PŘESNĚ PŘEDPISŮ STANOV, OBLAŽOVÁNÍ VZALI SI K ZMOCI ADVOKÁT A ŘÁD UZNAL, ŽE BY NIE NEPOŘÍDIL, NECHAL Tedy obžalobu padnouti.

Pan Jos. Kerner, ochotník z Chicagu, jenž zajel na návštěvu do Čech, navštévoval v Praze dramatickou školu řízenou F. Kollárem, režisérem Národního Divadla. — Pan Kerner býval dobrý ochotník a zvláště vynikal jako Iago v Shakespearově "Otelu."

Bratři Geringer a Zdrůbek v Chicagu byli na stížnost jednoho z řádu k patronátu české školy náležejících dani od řádu, k němuž patřili v obžalobu, pro známé přeměštné pokrokové správy školní a tím nepřičně řádu. Řád jejich při započeti řízení neřešil se přesně předpisi stanov, obžalování vzali si k z-moci advokát a řád uznal, že by nie nepořídil, nechal tedy obžalobu padnouti.

Ant. Novák z Milwaukee započal s vydáváním týdeníku "Dětská Besídka," redaktor p. A. Jurky. Podle všeho však tento první český dětský časopis v Americe dlouho se neudržel.

V pivovaru, který v San Antonio, Tex., postaviti bývaly čičascký krajan J. B. Bělohradský, začalo se 19. února vařit o šesté časopisy přinesly obšírné zprávy. Pivovar zářien byl na váru 150 sudů denně a ve sklápě bylo místa pro 2,000 sudů.